

anløbe Dagelykke, Aasø osv. Men Sagen er den, at man henvendte sig til Landbrugsministeren med dette, hvad der ikke kunde nytte. Under alle Omstændigheder blev der intet Resultat af Andragendet. Bevægelsen begyndte som sagt først i Nordlangeland, og derfra forplantede den sig til Sydlangeland. Man ræsonnerede paa Sydlangeland saaledes: Naar Nordlangelænderne kunne tænke paa at faa et nyt Dampskib i Gang mellem Korsør og langelandske Have paa Vestkysten, maa ogsaa vi nede mod Syd, som ere endnu daarligere stilled, hvad Forbindelse med Omverdenen angaar, end Nordlangeland, kunne faa det samme. Under alle Omstændigheder kunde der være en Mulighed for, at de to Dele af Øen kunde faa deres Ønsker opfyldt samtidig. Saaledes var Tankegangen. Disse to Andragender gaa for saa vidt i noget forskellig Retning. Det sidste er det mest omfattende og dækker, om man vil, det første. Fra Sydlangeland har man dog haft Øje for, at man ogsaa fra Nordlangeland har Trang til en Forbindelse. Jeg har talt med Ordføreren for Andragender om dette Spørgsmaal, og har over for ham udtalt, hvorledes jeg mente, at Andragenderne nu, da de alle tre forelaa, maatte formes. Det gik da ud paa, at et Skib, som det, der omtales i Andragendet, skulde sættes i Gang, udførende daglig en Route. Det burde have sin Station paa Ærø, i Marstal, og derfra skulde det afgaa om Morgenen tidlig. Bagenkop Havn maatte saa skøtte sig selv; det var ikke muligt at tage den med i denne Route. Sejltrederen imellem Marstal og Bagenkop er saa grundt, at der ikke er nogen Mulighed for, at et Skib med en Dybgaende af 8—9 Fod kunde passere den. I Andragendet fra Sydlangeland er der i Virkeligheden ogsaa en Klausul paa et af de Ark, hvorpaa Underskriverne have skrevet deres Navne. Denne gaar ud paa, at Staten skulde give 120—130,000 Kr. til Udbygning af denne Rende. Dette bemærker jeg altsaa over for den ærede Ordfører. Bagenkop Havn maa skøtte sig selv. Bagenkop er en Fiskerby, og Fangsten, som føres til dennes Havn, er meget stor i Løbet af de sidste Aar. Der udføres derfra til Udlandet, til Kiel og Eckernførde for Beløb, der beløbe sig til Hundreder af Tusinde Kroner om Aaret, men som Forholdene nu ere, maa hver Morgen i Fisketiden, naar Fiskerne ere komne ind med deres Baade, Fangsten læsses paa 4—5 Vogne, og Fisken maa

køres 3 $\frac{1}{2}$ Mil op til Rudkøbing, hvad den selvfølgelig lider ved. Derfra føres den først paa Dampskibet „Tranekær“ til Korsør og videre til Kjøbenhavn. Efter at Fisken er fanget, varer det et Døgn, inden den kommer paa Markedet, hvad der dog er for lang en Tid. Jeg har ogsaa i en Henvendelse til den ærede Ordfører bemærket, at man ogsaa fra Bagenkop Havn vilde kunne drage Nytte af dette Skib, idet man ved Hjælp af en Motorbaad, som tog hele Fangsten op og hver Morgen i Fisketiden sejlede med den til Marstal, kunde bringe den om Bord paa Skibet, som skulde udføre Routen. Den vilde saa henimod Middag komme til Korsør, naturligvis paa et saadant Tidspunkt, at man havde Korrespondance med et Tog til Kjøbenhavn, Fiskens Afsætningsmarked. I ethvert Tilfælde vilde Bagenkops Fiskere kunne hjælpes paa den Vis. Skibet skulde fra Marstal gaa til Kædebybro osv., anløbe Strynø, Rudkøbing, Aasø, Dagelykke Havn, Lohals og Korsør. Om Eftermiddagen skulde Skibet løbe tilbage og overnatte i Marstal. Det er Tankegangen. Det forekommer mig altsaa, at hvis et saadant Skib tillige fik Posten at besøge, vilde det ikke faa saa lidt at betyde; det vilde blive et Forbindelsesled mellem Langelands Befolkning paa Vestkysten, og det vil egentlig, da Landet er saa smalt, sige for hele Landet, for Langeland og for Korsør, og ligeledes vilde det være et Forbindelsesled for Ærø over Marstal og Korsør paa samme Maade, hvor de selvsamme Fiskeriinteresser, som spille en Rolle for Langelænderne, ogsaa spille en ganske betydelig Rolle for Ærøboerne mod Syd. Jeg mener, at det vilde være i høj Grad ønskeligt, om en saadan Route kunde blive etableret, og jeg føler mig overbevist om, at dette Skib vilde faa nok at bestille, det vilde kunne tjene saa meget ved almindelig Fragt fra og til Langeland, at det meget vel, selvfølgelig med en Subvention af Statskassen, kunde bære sig. Naturligvis gør jeg mig ikke store Forhaabninger med Hensyn til Udbyttet af mine Ændringsforslag, det har jeg allerede sagt, og jeg skal atter betone det, men jeg vil dog i alt Fald sætte Pris paa, om den ærede Minister kunde give mig et lille Haab om, at det kunde nytte at begynde igen ad Aare, det vil sige til næste Efteraar, og jeg vil for mit Vedkommende drage Omsorg for, at Sagen bliver grebet an fra den rette Ende, dels at Andragendet bliver affattet saaledes, at man i ethvert Tilfælde ikke af dets Affattelse kunde tage Anledning til ikke at tage det i Betragt-